

Ιερομόναχος Δαυίδ Αγιορείτης (1861 - 4 Ιανουαρίου 1957)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Δαυίδ Αγιορείτης

Ιερομόναχος Δαυίδ ο Πνευματικός γεννήθηκε στον Ξηρόκαμπο Λακωνίας. Το 1898 εκάρη μοναχός στη μονή Γόλας της πατρίδος του. Συνέχισε τ' ασκητικά παλαίσματα και κατορθώματα στην αθωνική πολιτεία. Εξήλθε από αυτή έτοιμος στην πολυκύμαντη θάλασσα των Αθηνών, μήπως και καταφέρει ν' αγγιστρώσει στα δίχτυά του κάποιον και τον βοηθήσει στη σωτηρία του, με το παράδειγμά του, τον λόγο του και το μυστήριο της Εξομολογήσεως. Χειροτονήθηκε ιερέυς το 1905.

Η μονή Πεντέλης στην αρχή, και η μονή των Αγίων Ασωμάτων Πετράκη στη συνέχεια, ήταν το ορμητήριό του, όπου κι έγινε λιμάνι σωτηρίας πολλών ψυχών. Στα τελευταία του έτη -κόντευε τα εκατό- σπάνια άφηνε το κελλί του. Δεν τον είδαν ποτέ να γελάσει, να κλάψει, να πολυλογήσει. Ένα από τα διδάγματα που είχε λάβει από τον ιερό Άθωνα ήταν η σιωπή. Νόμιζες πως κοιμάται, πως δεν σε προσέχει, ο πάντοτε άγρυπνος, με μορφή που σου θύμιζε αρχαίο νηπτικό πατέρα. Έγινε θεραπευτής πολλών ασθενών ψυχών διά του ιατρείου- εξομολογητηρίου του. Μεγάλη ευλογία θεωρούσαν τα πνευματικά του τέκνα αν επισκεπτόταν κάποτε τα σπίτια τους. Δεν του έμενε καιρός να μαγειρέψει. Αν του πήγαιναν φαγητό, το έτρωγε, όμως έτρωγε πολύ λίγο. Ταπεινός ιερουργός. Το πέρασμα του αββά Δαυίδ από την Αθήνα άφησε τη σπάνια δρόσο του αγιοτρόφου Άθωνα.

Ο ευλαβέστατος αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Μουστάκας σε άρθρο του, το 1953, περί των αββάδων των Αθηνών, αναφέρει περί αυτού: «Εις ταύτην την ιεράν μονήν Πετράκη διαμένει ο εξακουστός ανά τας Αθήνας μέγας αββάς και πνευματικός, ο ιερομόναχος πάτερ Δαυίδ. Ο γέρων ούτος είναι 92 ετών, κατάγεται εκ Σπάρτης, επολέμησεν εις τας εθνικάς απελευθερωτικές μάχας, διετέλεσεν υπηρέτης του μητροπολί-του Αθηνών Θεοκλήτου, γνωρίζει γραφήν και ανάγνωσιν, ασκήτευσεν εις Άγιον Όρος, φέρει το μέγα μοναχικόν σχήμα και ήδη σπανίως εξέρχεται εκ των τεσσάρων τοίχων του κελλίου του. Το ανάστημα αυτού είναι κοντόν, έχει παχέα χείλη και μακράν γενειάδα, ουδέποτε γελά, ούτε κλαίει, ασκεί δε τα μάλιστα την αρετήν της σιωπής.

»Ηυτύχησα προ διετίας να συλλειτουργήσω μαζί με τον όσιο τούτον και άγιον πατέρα Δαυίδ εις τον ιερόν ναόν της μονής Πετράκη. Και ενώ έχει τα πρεσβεία της ιερωσύνης, εν τούτοις καθ' όλην την τέλεσιν της θείας και ιεράς μυσταγωγίας ο π. Δαυίδ άφησε εμέ τον ανάξιον ίνα προπορεύωμαι. Και δεν ηθέλησα να φέρω εις τούτον αντίρρησιν, ενθυμούμενος ετέραν διάταξιν του τυπικού, ήτις ορίζει και λέγει: “ή ως δόξει τω προεστώτι”. Κατά δε το πέρας της θεσπεσίας εκείνης συλλειτουργίας, ηξιώθην να ακούσω και μίαν ευχήν του Γέροντος Δαυίδ, όστις με την ιδιάζουσαν μυστικήν προφοράν του, αφήκεν εκ του στόματός του ως μίαν αρχαγγελικήν φωνήν και μου είπεν: “Εύχομαι να συλλειτουργήσωμεν μαζί και εις τους Ουρανούς. Γένοιτο”».

Εκοιμήθη εν Κυρίω στις 4.1.1957 από καρδιακή ανεπάρκεια και γεροντική εξάντληση. Η εξόδιος ακολουθία του έγινε στο Καθολικό της μονής Πετράκη και η ταφή του στο μετόχι της μονής, της Ζωοδόχου Πηγής Βύρωνος. Ως λειτουργός ήταν ευλαβέστατος. Τα παιδιά τον έβλεπαν να μην πατά στη γη. Παρότι δεν γνώριζε πολλά γράμματα, είχε χάρισμα σοφού και αγιασμένου νηπτικού πατέρα. Ως εξομολόγος ήταν διακριτικός, φωτισμένος, υπομονετικός και ακούραστος. Λέγεται πως από τη συνεχή εξομολόγηση έπαθε δέκα φορές υπερκόπωση.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Χρυσοστόμου Μουστάκα αρχιμ., Αββάδες και μοναχοί εις την περιοχήν Αθηνών, Κι-βωτός 19/1953, σσ. 265-266. Σοφοκλή Δημητρακόπουλου, Ευλαβείς κληρικοί των Αθηνών κατά τον 20ο αιώνα, Αθήνα 2007, σσ. 9-12.

(Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ.565-566).